

DE JAARVERGADERING

E-book

www.weidevenner.nl

Kort verhaal door Piet Jonker en Iris Jonker

Ze zitten gezellig een broodje haring te eten en terwijl zijn vrouw een stukje ui uit haar kies peutert, lijkt het Van der Meulen een goed moment om over de vergadering van vanavond te beginnen. Hij verzorgt al vele jaren de spullen voor de jeugdelftallen en elke week kan hij zich weer een ongeluk zoeken naar ballen, pylonnen en zaken die nodig zijn voor de training. De andere elftallen maken er gewoonlijk een sport van om alles zo goed op te bergen dat Van der Meulen elke week weer alle kasten en hokken overhoop moet halen. En dat, vindt hij, moet maar eens afgelopen zijn. Vanavond, zo heeft hij zich voorgenomen, zal hij het jeugdbeleid van de vereniging wel eens even aan de orde stellen. Zijn vrouw probeert hem voorzichtig op andere gedachten te brengen, want het jaarlijkse uitstapje voor begeleiders komt alweer in zicht en wat heb je aan al die ellende. “Als je de pylonnen een keertje niet kunt vinden, gaan jullie toch gewoon gezellig een partijtje handballen.” Van der Meulen begint zich nu al op te winden. “Wat denken ze wel, zo gaat het nou altijd. Ze noemen het voetbalhumor, maar eigenlijk is het gewoon pesten. Nee, stel dat er een belangrijke wedstrijd van het eerste elftal is en ik stiekem de microfoon van de omroepinstallatie verstop omdat dat toch maar een rotherrie is en je de reclameboodschappen aan de andere kant van het veld nauwelijks kan verstaan, ja dan zijn de rapen gaar. Daar kan je vergif op innemen. En dan al dat zuinige gedoe, nooit kan er iets gekocht worden, nooit is er geld beschikbaar voor de jeugd.” Al jaren is hij in de weer om een kunstgrasmat te krijgen voor de jeugd. Dan hebben die tenminste ook bij slecht weer de beschikking over een goed bespeelbaar veld. Het kunstgras voor het trainingsveld van het eerste elftal is heilig, daar mogen ze bijkans niet eens overheen lopen, laat staan gebruiken, maar een beetje aandacht voor de jeugd, nou mooi niet hoor. Overal is altijd geld genoeg voor, van hapjes en drankjes voor sponsors met aanhang tot speciale oriëntatierizen voor bestuursleden, maar als de jeugd iets vraagt is toevallig altijd net de bodem van de kas in zicht. Nou, hij zal ze wel krijgen vanavond, ze zullen nog even raar op hun neus kijken. Z’n vrouw wordt een beetje pissig en zegt dat ze niet mee zal gaan als hij zich zo gaat aanstellen tijdens de vergadering. Iedereen zal naar haar kijken en ze zal onder haar stoel willen kruipen van plaatsvervangende schaamte. ‘Dan ga je ook maar alleen boodschappen doen’, sputtert Van de Meulen.’ ‘Prima, maar dan blijf ik ook koffiedrinken in de stad’, kaatst z’n vrouw terug, terwijl ze de laatste stukjes ui en augurk van tafel veegt. Nu begint hij toch wel een beetje te twifelen, maar hij wil zich ook weer niet laten kennen en zegt ferm, ‘dat komt dan goed uit, want ik wil net een stukje gaan fietsen’. ‘Jij en fietsen’, schampert z’n vrouw, ‘laat me niet lachen, je weet niet eens aan welke kant je moet opstappen’. Zonder verder iets te zeggen loopt Van der Meulen naar de schuur, pakt z’n fiets en vertrekt. In de haast vergeet hij een jas aan te trekken en al fietsend door de wijde polder krijgt hij hoe langer hoe meer de pest in. Heeft hij zich toch even mooi verkeken op de afstand toen hij met een kwaai kop op de fiets sprong.

Maar ja, eigen schuld dikke bult, en tot overmaat van ramp begint het ook nog zachtjes te regenen. Van der Meulen krijgt kramp in z'n kuit en stapt even af om uit te rusten. Daar staat hij dan, koud, nat, en helemaal alleen in die grote open en koude polder. Terwijl de regen inmiddels met bakken naar beneden komt, blijft hij bewegingloos naar de koeien staan kijken die hem vanaf de andere kant van de sloot suf staan aan te staren. Even later stapt hij weer op en terwijl het water langzaam z'n schoenen vult, zet hij er een flinke spurt in op weg naar huis. Zijn vrouw is al in de keuken met het avondeten bezig, maar hij loopt, zonder ook maar iets te zeggen, regelrecht naar de badkamer en sluit zich op.

Zie zo, nog even een doekje over de gereedstaande tafels en het feest kan beginnen. De jaarlijkse ledenvergadering van de vereniging. Schaafsma kijkt nog eens speurend rond of hij niets heeft vergeten en schudt het hoofd. Wat een achterlijke vertoning eigenlijk, het hele jaar loopt iedereen te mekkeren over alles en nog wat en als er dan een vergadering is, blijft iedereen lekker thuis televisiekijken. Schaafsma mag echter wel altijd de benen onder z'n kont vandaan lopen om het alle leden naar de zin te maken. Ook vindt iedereen het maar heel gewoon dat alles altijd netjes voor elkaar is. Drank, gevulde koeken, kroketten, wc-papier enzovoort, maar o wee als er in de kantine eens iets niet in orde is, ja dan zijn de rapen gaar, is het gezeur en gezemer niet van de lucht en weet iedereen te vertellen hoe hij het allemaal zou moeten doen. Eigenlijk zou hij er vanavond eens iets over moeten zeggen, want als hij, Schaafsma, niet zo gek is om al z'n vrije tijd op te offeren, kunnen ze helemaal niet vergaderen. Die constatering doet hem toch wel een beetje goed, en voor alle zekerheid kijkt hij ook maar even of er nog voldoende halfvolle koffiemelk is. Halfvol, nou, hij weet wel waar ze zich beter druk om zouden kunnen maken. Hij zet de verwarming een graadje hoger en houdt het voor gezien. Wat hem betreft kunnen ze hun gang gaan. Zijn voornaamste zorg op dat moment is zijn avondeten. Uitgerekend vandaag moet zijn vrouw weer korfballen en dan is het altijd weer hetzelfde liedje. Urenlang nakakelen over de meest onbenullige zaken en hij maar wachten. Korfbal, poeh, het zou wat, hij had veel liever een sappige gehaktbal. Maar het zal waarschijnlijk wel weer uitdraaien op een boterham met gebakken eitje. Dubbel gebakken met spek, dat wel.

Met een diepe zucht schuift De Wit zijn bord met daarop het schamele restant van een afgekloven schouderkarbonade opzij en begint peinzend aan het toetje. Vergeten dat hij de lepel al gebruikt heeft voor het opscheppen van de aardappels, omdat de kinderen de aardappel- en aardappel- en aardappel- hebben genomen voor de appelmoes, neemt De Wit een hap lekkere koele yoghurt. Dan de lepel weer langzaam uit z'n mond halen en de lippen gesloten houden. Daar is hij gek op, dat is gewoon genieten. De stukjes aardappel op de lepel zijn echter opgedroogd en schuren langs zijn lippen. Het lijkt zo net of er klontjes in de yoghurt zitten en dat vindt De Wit nou het smerigste dat je kan overkomen. 'Pap met puisten' is dan ook zijn eigen benaming voor yoghurt met stukjes fruit. Zijn vrouw durft het ook nooit op tafel te zetten. Ongelovig kijkt hij zijn vrouw aan, maar die heeft net alle aandacht bij de kinderen die met de appelmoes zitten te klieren. De Wit legt zijn lepel neer, kijkt eens afkeurend naar het toetje en denkt aan de moeilijkheden die waarschijnlijk die avond nog zullen komen. Heeft hij alles wel goed voor elkaar? Kan er echt niets misgaan? Wekenlang heeft hij nagedacht over wat er allemaal gevraagd zal kunnen worden en voor elk probleem een passend antwoord bedacht. Hij, jawel voorzitter De Wit, heeft zelfs een leuke grap bedacht om de pauze aan te kondigen. Daar zullen ze wel eventjes mooi van opkijken. Tijdens het afwassen laat hij zijn vrouw nog enkele moeilijke vragen bedenken en langzamerhand krijgt hij steeds meer zekerheid. Hij heeft het helemaal onder controle.

In huize Smit staat kip op het menu. Tussen de gebakken piepers, spruitjes en jus ligt een gebraden haan met zijn poten omhoog met daartussen warme vruchten. Stukjes ananas, mandarijn en kersen bedekken bijna het gehele beest. Ongelovig zit Smit naar de overleden hoender te staren. Ze eten wel vaker pluimvee en hij heeft ze in allerlei variaties al op z'n bord zien liggen. Halfgaar, verbrand, te zout en zelfs een keer nog niet helemaal ontdood. Echter, met vruchten, nee dat is een nieuwe ervaring. Zijn vrouw laat niets merken en doet of het heel gewoon is. Eigenlijk vindt ze het wel geslaagd, want je ziet niets meer van de plek waar de hond zijn tanden heeft ingezet toen de kip in de keuken probeerde te ontsnappen. Als ze het beest uit de plastic diepvriesverpakking wil halen, glipt de kip als in een laatste wanhopige poging om aan het vuur te ontkomen uit haar handen en rolt vanaf het aanrecht onder de verwarming. Droef heeft hem het eerst te pakken en het duurt even voor hij wil loslaten. De kip komt daardoor nogal gehavend uit de strijd en omdat ze haar man niet nog nerveuzer wil maken dan hij al is, bedenkt ze de truc met de vruchten. Hij heeft tenslotte al genoeg aan zijn hoofd en zo een vrolijke eter is hij nou ook weer niet. Smit schuift behoedzaam de vruchten opzij en neemt voorzichtig een stukje kippenpoot. Hij zorgt er wel voor geen vette vingers te krijgen, want hij moet na het eten nog wel even de papieren voor de jaarvergadering doornemen. Even komt er iets van twijfel bij hen op. Is het nou echt wel nodig, zo'n berg papieren? Hij kijkt Droef, die geduldig onder tafel zit te wachten, eens aan en verdomd, het lijkt wel of het beest glimlachend terugstaart en knipoogt. Voorzichtig neemt Smit nog een stukje kip en meteen trekken zijn kaken bij elkaar. Getver... de kip is zuur. Hij spuugt de hap terug op het bord, naast de spruitjes, en dan blijkt dat het geen kip is, maar een stukje ananas. Vertwijfeld kijkt hij naar zijn vrouw en als deze onbedaarlijk begint te lachen, neemt Smit, zeer tegen zijn gewoonte in, onmiddellijk een besluit. Niks eten, niks papieren voor vanavond, hij gaat lekker wandelen met Droef. Dat beest kan er tenslotte ook niets aan doen.

Prins is eindelijk gestopt met roken en verkeert in de vierde week van onthouding. Op de zaak hebben al tal van collega's de tabakzak geruild voor een flitsend trainingspak met aansprekend logo en dan kan Prins natuurlijk niet achterblijven. Bij de tandarts heeft hij in een artikel over sportvoeding gelezen dat sporters eigenlijk gezond moeten eten en om een beetje indruk te maken verkondigt hij dat nu ook tegen iedereen die maar wil luisteren. Thuis meldt hij een keer terloops onder het eten dat zeker voetballers eigenlijk veel meelspijzen moeten eten, en dan begint het gedonder. In het begin is het nog wel lekker, maar drie keer in de week spaghetti met balletjes in tomatensaus eten, gaat op den duur ook vervelen. En dan al die flauwe grappen nadat hij een schaal met meelsterten op een laag pitje zet om warm te worden. Na een paar minuten spat de, volgens de lokale verkoopster vuurvaste schaal, met een luide knal uit elkaar en vliegen de sterten met gehaktballetjes door de keuken en druipen de tomatensaus langzaam langs de oud-Hollandse tegeltjes en via het lepelrek naar beneden. Elke keer als ze nu spaghetti eten wordt hij er even fijntjes aan herinnerd. Opmerkingen als 'heeft iedereen al een helm op' of 'is de Explosieven Opruimingsdienst al gewaarschuwd' vliegen dan schaterlachend over tafel. Prins vindt het allang niet leuk meer, maar de rest van de familie rolt dan bijna van de stoel van het lachen. Mismoedig zit hij de balletjes in de tomatensaus te tellen en denkt aan vroeger. Toen was spaghetti nog iets wat alleen Italiaanse gastarbeiders aten. Waarom krijgt hij niet gewoon witlof, tuinbonen of bietjes met een doorgebakken speklap. Al dat sportieve gedoe ook. Terwijl hij vaststelt dat hij natuurlijk weer het minste aantal gehaktballetjes heeft, dwalen zijn gedachten af naar de vergadering van vanavond. Hij verlangt nu al naar de pauze. Heel even lijkt het of hij de frituurpan al kan ruiken. En dan die lekkere diepblauwe sigarettenrook van de mensen die te zwak zijn om te stoppen en tijdens de pauze nog wel even snel buiten in het rookhok een peuk opsteken. Prins kijkt op zijn horloge en wordt zowaar een beetje ongeduldig. Als ze vanavond nou maar eens een keer de gang erin houden met vergaderen, dan is het lekker snel pauze.

Bij familie Duin heerst duidelijk een oorlogssituatie aan tafel en de gevechtsposities zijn ingenomen. Als donkere wolken zitten ze aan tafel. 'Als je nou maar niet denkt dat ik ook nog eens ga afwassen omdat jij zonodig naar de vergadering moet', zegt Duin en prikt nijdig in een nog niet helemaal gaar worteltje. "Afwassen is vrouwenwerk en daar kan je als man niet aan beginnen, voor je het goed en wel in de gaten hebt, sta ik straks ook nog te strijken en te stofzuigen." Zijn vrouw slikt een te groot stukje wortel door, krijgt even geen lucht en de tranen springen in haar ogen. Ze ziet dat Duin schrikt en maakt daar handig gebruik van. Wekenlang is ze bezig geweest met de voorbereiding van de vergadering en het jaarverslag en nu willen ze niet eens even helpen met afwassen. Uitgerekend nu ze eens een keertje vroeg op pad moet voor een belangrijke avond voor de vereniging. Ze weet wel dat de andere gezinsleden niet altijd even enthousiast zijn over haar aandeel in de vereniging, maar op een klein beetje medewerking heeft ze toch wel gerekend. 'Nou dan zie je in het vervolg ook maar dat je voetbalspullen gewassen worden en er voor het weekend schone sokken klaarliggen', bitst ze terug. En tegen de kinderen die er een beetje beteuterd bij zitten, ratelt ze door 'en jullie maken in het vervolg ook zelf je bed maar op'. Het is zowaar even stil op het slagveld, maar voordat Duin de gelegenheid krijgt iets te zeggen, begint ze weer opnieuw. "Geen mannenwerk hè, nou alle problemen in de vereniging zijn mannenwerk, en wie mag dat elke keer weer oplossen, jawel precies, geef het maar toe. Jullie lijken wel een stelletje pupillen, nou bekijk het maar en wie een toetje wil, haalt het zelf maar uit de keuken." Duin legt behoedzaam zijn vork neer, stapelt zwijgend de vuile borden op en begint aan de afwas. De vrede is echter nog lang niet getekend.

Van Dijk zit zich weer eens mateloos te ergeren tijdens het eten en omdat hij niets wil laten merken, beginnen de aderen in z'n nek langzaam rood te worden en op te zwellen. In de boekenkast staat voor een paar honderd euro aan dikke, volgens zijn echtgenote onmisbare, kookboeken en hij voorziet haar toch ruim voldoende van huishoudgeld. Waarom moet dit dan zo nodig? Als hij uit z'n auto stapt komt de blauwe walm hem al in vette slierten tegemoet. Pannenkoeken. Van Dijk houdt er al niet van en dan ook nog uitgerekend op deze dag. Dat geklieder van de kinderen, zoals gezichten en zonnetjes maken van stroop en jam en er dan ook nog suiker overheen strooien. Hij krijgt zelfs een beetje kippenvel en heel even komt de gedachte bij hem op dat ze het wel eens expres zouden kunnen doen. Gewoon om te kijken hoe lang het zal duren voordat hij echt kwaad wordt. Van Dijk houdt zich echter in en produceert zelfs een soort van glimlach als een van de kinderen een opgerolde pannenkoek in haar mond steekt, er een grote hap van neemt, en er aan de andere kant jam uit druppelt. De klodders vallen natuurlijk precies naast het bord en de vlekken op het tafelkleed worden alsmaar groter. Deze keer heeft zijn vrouw een leuke verrassing bedacht, namelijk gezonde meergranen pannenkoeken. Met lange tanden zit van Dijk twee van die biologische korenvelden weg te werken en vlucht daarna snel van tafel met het excuus dat hij nog veel te doen heeft voor de vergadering van vanavond. De kinderen nemen vrolijk nog een pannenkoek met appelstroop en gekleurde hagelslag.

Mevrouw Punt voelt zich onzeker. Het lijkt allemaal zo eenvoudig, maar de laatste weken begint ze toch te twifelen. Haar termijn als bestuurslid loopt af en om er nou zomaar mee te stoppen, nou nee. Ondanks alles vindt ze het toch wel leuk om nog een jaartje door te gaan. Ze is er nog niet helemaal uit. Misschien is er vanavond wel niemand die haar taak wil overnemen en zullen ze haar vragen er nog een jaartje aan te knopen. Ze heeft er natuurlijk allang over nagedacht, maar er zijn eigenlijk niet zoveel mensen die ze geschikt acht voor haar toch wel verantwoordelijke functie. Allemaal beste mensen hoor, dat wel, maar een vereniging besturen is toch wel even iets anders. Dat kan je niet zomaar aan iedereen overlaten. Ze haalt een blik kant en klare nasi goreng uit de gangkast en begint aan haar 'Chinese truc'. Ze heeft van Sinterklaas een groot onhandig kruidenrek gekregen dat haar man met zijn van dezelfde Sint een jaar eerder gekregen boormachine vakkundig op een achteraf verkeerde plek in de keuken heeft opgehangen. Tegen etenstijd, als de andere gezinsleden hongerig thuiskomen, zet ze een regiment kruidenpotjes op het aanrecht en iedereen denkt dan dat ze de hele middag in de keuken heeft staan ploeteren en zweten. Nou, ze kan haar tijd wel beter besteden. Ze geniet zichtbaar als haar man zegt dat je toch best het verschil kan proeven tussen een vers bereide rijsttafel en dat vieze en ongezonde blikvoedsel dat de burens wel eens eten. Alleen die nare gewoonte van hem om een klont boter door de nasi te roeren, vindt ze vies. Maar deze keer merkt ze het niet, haar gedachten zijn al bij de vergadering.

Schraap kan van de zenuwen bijna geen hap door zijn keel krijgen. Hij heeft er speciaal een snipperdag voor genomen om alles nog eens goed na te rekenen. Een computer is natuurlijk een mooi stukje techniek en reuze handig, maar dat wil nog niet zeggen dat Schraap er ook alle vertrouwen in heeft. Om helemaal zeker te zijn heeft hij met pen en papier alles nog eens op een rijtje gezet. Het klopt en overal zijn geschreven bonnen voor, maar op een jaarvergadering kan je toch maar nooit weten. Er is er altijd wel eentje op uit om je pootje te lichten. Hij heeft eigenlijk best trek gekregen, maar omdat zijn vrouw hem niet wil storen bij het rekenwerk is het eten bijna koud geworden. Om op de huiselijke post 'budgettaire subsidiering', Schraap's eigen benaming voor huishoudgeld, te bezuinigen, hebben ze besloten om eens per week het diner te betrekken van de patatboer. Gewoon patat met een kroket en af en toe een kaassoufflé, maar dan geen toetje, want overdrijven is ook weer niet nodig. Schraap heeft niet in de gaten dat alles koud is geworden en doopt een patatje in de inmiddels glazig geworden mayonaise. De kroket is door het gestolde vet een beetje aan het bord blijven plakken, maar ook dat merkt hij niet. Zelfs niet dat zijn vrouw tegen hem praat. Het zal allemaal gerust wel weer meevallen, maar ja, je kan toch eigenlijk niemand helemaal vertrouwen tijdens een jaarvergadering. Zonder kauwen slikt hij het te hardgebakken patatje door en krijgt een ontzettende hoestbui.

De Wit komt als eerste aan bij de kantine, maar kan niet naar binnen, want hij heeft natuurlijk weer geen sleutel bij zich. Hij klopt voorzichtig op een raam, maar er reageert niemand. Zachtjes begint hij in zichzelf te vloeken, als Schaafsma nou maar niet vergeten is dat er een jaarvergadering op het programma staat, want dan zitten ze ook mooi zonder koffie. Even later komt mevrouw Punt, die in het fietsenhok nog even snel een sigaretje heeft gerookt, opdagen en samen staan ze ruim tien minuten in de druilerige regen te wachten. Eindelijk komt Schraap aanfietsen en die heeft gelukkig wel een sleutel. Langzamerhand komen ook de overige bestuursleden binnendruppelen en inmiddels is ook de barbezetting gearriveerd. De koffie wordt snel gezet en even later zit het bijna voltallige bestuur aan een bakkie leut. Alleen Prins neemt een glaasje mineraalwater. Het bestuur kijkt vol verwachting naar de deur, de leden kunnen nu elk moment binnenstromen. Als na een poosje Van der Meulen als eerste binnenkomt, gaan de bestuursleden snel achter de grote tafel zitten. Van der Meulen wil geen koffie en gaat demonstratief midden in de zaal zitten. Zo blijft het een poosje, tot na een fluisterend overleg tussen Schraap en mevrouw Punt, De Wit besluit de vergadering voor een half uurtje te schorsen. Met één lid kan je moeilijk een ledenvergadering houden.

Na een ruim half uurtje zitten er welgeteld veertien leden in de zaal en opent De Wit de vergadering. Na een hartelijk welkom wordt met redelijke snelheid het jaarverslag doorgenomen en begint de Wit zich steeds meer op zijn gemak te voelen. Niemand maakt problemen en er worden geen lastige vragen gesteld. Als het agendapunt over de jeugdelftallen nadert, krijgt Van Dijk het zowaar toch een beetje benauwd. Hij is uiteindelijk verantwoordelijk voor jeugdtoestanden. Eigenlijk vindt hij het helemaal niet leuk, altijd dat gezeur van die kinderen en hun ouders, ze zijn gewoon lastig en je kan ook nooit eens gezellig een biertje met ze drinken. Gelukkig komt ook van Dijk ongehavend uit de strijd, op een paar kleine dingen na, maar die komen elk jaar weer terug. De antwoorden van het bestuur trouwens ook. Mevrouw Punt kan het notuleren makkelijk bijhouden en leunt ontspannen achterover. Prins lijkt een beetje ingedommeld, maar houdt met één oog de frituurpan scherp in de gaten en als hij beide ogen even helemaal dicht doet, veranderen de leden in de zaal in goudgele frikandellen. Maar opeens schrikt hij klaarwakker en leunt wat verder opzij naar mevrouw Punt. Voorzichtig snuivend inhaleert hij de sigarettenrook die nog in haar kleren hangt en krijgt een gelukzalige blik in zijn ogen. Mevrouw Punt krijgt een acute ademhalingsstoring en kippenvel op vreemde plaatsen. Ze heeft eerder deelgenomen aan een cursus over 'ongewenste intimiteiten binnen het verenigingswerk', maar nooit gedacht dat het Me Too gebeuren zo dichtbij zou komen. En dan nog wel Prins, wie verwacht nou zoiets? Ze schuift haar stoel zo ver mogelijk bij hem vandaan en onderbreekt De Wit, die net van plan is met zijn zorgvuldig en lang voorbereide grap de pauze aan te kondigen. Met een van verontwaardiging diep donkerrood aangelopen gezicht deelt mevrouw Punt op hoge toon mee dat het tijd is voor een pauze om het bestuur even de gelegenheid te geven voor belangrijk intern overleg en iedereen mag tijdens de pauze een consumptie nemen op kosten van de vereniging. De Wit zakt mismoedig terug in zijn stoel. Waarom moet dat mens zich er nou weer zo nodig mee bemoeien? Zo gaat zijn pauzegrap mooi de mist in. Schraap schuift verschrikt naar het puntje van zijn stoel. Een gratis consumptie? Op kosten van de vereniging? Daar is nooit over vergaderd. Hoe moet hij dat nou weer allemaal verantwoorden? Prins bestelt luidkeels twee frikandellen met alles d'r op en d'r aan.

De meeste aanwezigen begeven zich met gepaste snelheid naar de bar en mevrouw Punt neemt De Wit even apart. Ook mevrouw Duin en Smit plegen koortsachtig overleg, want zij hebben natuurlijk allang in de gaten dat Van der Meulen ongeduldig zit te wachten om zijn verhaal te doen. Wat zal hij nu weer te zeuren en te zaniken hebben? Ze hebben al zo vaak tegen de andere elftallen gezegd dat ze hem niet zo moeten pesten, maar dat blijkt nog steeds niet te helpen. Als ze nou eens beloven om een stukje in het clubblad te zetten? Misschien zal dat wel resultaat hebben en zal Van der Meulen eindelijk een beetje tevreden zijn. Even later nemen ze iets te drinken en bieden Van der Meulen ook een drankje aan. Die weigert resoluut en vraagt of ze misschien een beetje willen voortmaken met de pauze. Hij wil bijtijds naar huis, een lekker kopje warme anijsmelk en vroeg onder de wol. Hij is nog niet helemaal bijgekomen van zijn fietstocht door de natte en koude polder. Als Schraap in de gaten krijgt dat enkele bijdehante leden vrolijk een tweede gratis consumptie bestellen, stelt hij voor om snel door te gaan met de vergadering. Prins werkt nog snel even een berenhap weg en ziet dat hij van plaats moet wisselen. Hij komt nu naast Smit te zitten en dat vindt hij eigenlijk niet eens zo erg. Smit rookt zware shag.

Na de pauze komt het financiële gedeelte aan de orde. Iedereen vindt het allemaal wel prima en Schraap haalt opgelucht adem. Daar heeft hij nou al die tijd voor in de zenuwen gelegen. Had hij ook al die bonnen niet hoeven meeslepen. Het aftreden van mevrouw Punt gaat ook als voorzien. Niemand heeft interesse voor haar functie, iedereen vindt haar wel de meest geschikte persoon. Ze treedt bijna buiten zichzelf van trots. Op voorstel van De Wit, gesteund door de rest van het bestuur en de aanwezige leden, kondigt ze aan het nog een jaartje vol te houden. Er wordt nog wat heen en weer gepraat en mevrouw Duin begint haar papieren al bij elkaar te zoeken. Smit kijkt ongemerkt, maar opgelucht op zijn horloge, mooi zo, lekker vroeg thuis vanavond. Nog even een rondje met Droef en dan vroeg onder de vette lappen. Schraap zit in gedachten de gratis consumpties op te tellen en vraagt zich af op welke post hij dat allemaal moet afboeken. De Wit kijkt de zaal nog eens rond en besluit de vergadering te sluiten. Terwijl de eerste leden al aanstalten maken om de bar te bestormen, steekt Van der Meulen zijn vinger op. "Hallo, ik wil nog wat zeggen." De Wit kijkt vragend naar mevrouw Duin en van Dijk die de papieren al opgeborgen hebben, en geeft Van der Meulen het woord. Die haalt even diep adem en begint te vertellen over zijn jeugdelftallen. "Het is allemaal niet zo leuk meer, elke week moet ik weer zoeken naar de spullen en als ik een kast opentrek valt ook steevast de hele inhoud over de vloer. Dat is waarschijnlijk voetbalhumor, maar ik kan er echt niet om lachen."

Terwijl iedereen weer gaat zitten gaat Van der Meulen onverstoort verder: “Het onderhoud van het trainingsveldje voor de jeugd laat behoorlijk te wensen over. Een goede grasmaaier is er niet, vrijwilligers zijn er nooit te bekennen en geld voor een kunstveld kan ik ook wel vergeten. Zo kan het niet langer doorgaan, er moet iets gebeuren.” Mevrouw Duin en van Dijk kijken elkaar opgelucht aan en de Wit vraagt voorzichtig wat Van der Meulen zich daarbij voorstelt. Het zal wel weer met een sissert aflopen als ze hem toezeggen de zaak in het bestuur te bespreken. Nou, dat kan niet zo veel kwaad. Van der Meulen kijkt langzaam de zaal rond, en als iedereen hem vragend aankijkt zegt hij ‘ik wil een koe’. Heel even is het stil in de zaal, maar al snel beginnen de eerste leden te lachen en breekt er achter de bestuurstafel een lichte vorm van paniek uit. De Wit kijkt zijn medebestuurders niet begrijpend aan en krijgt terstond een raar benauwd gevoel. Dat kan wel weer eens een lange avond worden. Smit begint van schrik een sjekkie draaien, vergeten dat er al lang een rookverbod bij de vereniging van kracht is. ‘Ik had vanmiddag iets te doen in de polder’, gaat Van der Meulen kalm en onverstoort verder, ‘en daar kwam ik op het idee. We moeten een koe kopen, een zogenaemde clubkoe. Die kan dan mooi het gras op het jeugdveld kort houden en de senioren kunnen het beest verzorgen. Dat is weer eens iets anders dan klaverjassen of bingo in de kantine. We stellen een soort werkrooster op voor het melken, en de melk verkopen we dan tijdens de rust van wedstrijden van het eerste elftal. Zo verdienen we nog eens iets extra’s’. Van der Meulen kijkt triomfantelijk de zaal rond en ziet dat veel leden lachend en instemmend knikken. Enkeligen geven zelfs een high five.

Achter de bestuurstafel wordt druk overleg gepleegd. Wat moeten ze daar nou weer mee aan? Prins vraagt gekscherend of hij dan elke week een biefstukje mag afsnijden en Schraap weet enigszins benepen te vertellen dat zo'n beest toch wel gauw ongeveer duizend euro zal gaan kosten. De leden krijgen er hoe langer hoe meer lol in. De anders altijd brommende Van der Meulen, dat is even lachen. Van der Meulen houdt echter stug vol dat het een serieus idee is en het de samenwerking tussen de elftallen aanzienlijk zal verbeteren. Hij staat er in beginsel ook niet afwijzend tegenover als ook de jeugd erbij betrokken wordt. Van Dijk knikt heftig van ja, hij vindt het allang best, is hij die lastpakken tenminste ook weer een poosje kwijt. De Wit voelt het zweet in z'n naad druppelen en mevrouw Punt heeft onmiddellijk enorme spijt dat ze niet is afgetreden. Mevrouw Duin stelt voor om het idee dan maar in stemming te brengen, want de andere leden zouden zeker wel wijzer zijn en tegen het belachelijke idee stemmen. Dan heeft ze dat toch maar mooi even opgelost. Van der Meulen met een koe, het moet niet gekker worden. Alle leden zijn het er mee eens, maar als na de stemming blijkt dat het voorstel met grote meerderheid is aangenomen, wordt Van der Meulen uitbundig gefeliciteerd door de overige leden. De bestuursleden overleggen koortsachtig en in de hoogste versnelling hoe ze het nou verder moeten aanpakken. De leden hebben zich uitgesproken en daar kan je als bestuur niets meer aan veranderen. Afgesproken wordt dat niet alleen de senioren de koe gaan verzorgen, maar dat alle leden via een soort werkrooster gaan meehelpen. Mevrouw Duin zegt toe contact op te nemen met een boer in de omgeving om de eerste beginselen van het melken onder de knie te krijgen.

Schraap wordt verzocht de verzekering en financiering van de koe te regelen en te onderzoeken of er misschien subsidie op de aanschaf van een clubkoe is te krijgen. In gedachten ziet Schraap zich al bij de betreffende ambtenaar in het gemeentehuis staan en het zweet begint langzaam uit zijn oksels te vloeien. Een probleem is nog de huisvesting, want ze kunnen het beest toch niet in het ballenhok stallen. Smit stelt voor om contact op te nemen met een van de sponsors voor het bouwen van een stal. Prins merkt op dat het misschien wel mogelijk is er een kostendekkende attractie van te maken. Wat te denken van bijvoorbeeld de verkoop van exclusieve clubkaas of op ouderwetse ambachtelijke manier vervaardigde grasboter, en de kantine kan karnemelksmoothies op het menu zetten. Mevrouw Punt kijkt Prins vernietigend aan en vraagt of hij misschien ook een keertje serieus kan zijn. Maar hij doet er nog een schepje bovenop en zegt tegen Schraap dat het handig kan zijn om een melkquotum aan te vragen. Daarnaast moet er waarschijnlijk rekening worden gehouden met een te verwachten mestoverschot. De kranten staan er de laatste tijd vol mee en waar laat je al die overtollige koeienstront. Je kan moeilijk alle leden een emmer mest meegeven voor in de tuin. De Wit stelt voor om met het gehele bestuur een koe te kopen bij een veehouder in de naburige polder, maar Van der Meulen maakt meteen bezwaar. “Zo’n beest kopen kan ik zelf wel en bovendien weet ik wel iemand die me voor een schappelijk prijsje wil matsen.”

Van de Meulen kijkt nog eens rond en zegt 'oké dat is dan geregeld, dan kunnen we meteen even het werkrooster opstellen. Wie wil de koe het eerst verzorgen'? Het blijft een poosje akelig stil in de zaal, niemand durft zelfs ook maar een slokje van z'n bier te nemen en Van de Meulen probeert het nog een keer. "Wie wil beginnen met melken en mest ruimen? Wat maakt het nou uit of je een balletje trapt of een koe verzorgt, je hoeft er alleen maar vroeg je bed voor uit." Al snel blijkt dat de eerst zo vrolijke leden toch liever tegen een bal schoppen dan tegen een koeienvlaai. Ook het melken vinden ze maar niets. 'Goed' zegt Van der Meulen, 'er moet toch iets gebeuren, dan doe ik het zelf wel samen met de jeugdleden'. Terwijl hij aanstalten maakt om te vertrekken, mompelt hij nog net verstaanbaar 'een behoorlijke grasmaaier mag niet worden aangeschaft, een kunstveld is te duur, maar het veld moet toch onderhouden worden. Dan doen we het gewoon met een koe'. De Wit reageert als eerste en schiet in zijn haast bijna van z'n stoel af. Hij neemt meteen het woord en bijna struikelend over z'n eigen woorden laat hij weten 'dat er deze keer binnen het bestuur waarschijnlijk wel een meerderheid zal zijn te vinden voor de aanschaf van een nieuw grasmaaiapparaat'. 'Prima', zegt Van der Meulen, 'maar dan niet zo'n lullig ding dat je moet duwen, maar een apparaat waar je op kunt zitten'. 'En dan' gaat hij verder 'verwacht ik ook dat voortaan het lollige gedoe van het verstoppen van de spullen en op scherp zetten van kasten over is'.

Achter de tafel wordt druk overleg gepleegd en na korte tijd laat De Wit namens het voltallige bestuur weten dat er binnenkort vrijwel zeker tot de aanschaf van een nieuwe en moderne grasmaaier kan worden overgegaan. Misschien kan er zelfs wel een apart ballenhok voor de jeugd komen en voor het aanwijzen van vrijwilligers om de jeugd te begeleiden wordt zo snel mogelijk een lijst gemaakt. Daarnaast komt er ook een artikel in het clubblad. Van der Meulen kijkt triomfantelijk de zaal rond en trekt zijn jas aan. Het is inmiddels toch weer behoorlijk laat geworden en De Wit stelt voor de vergadering te sluiten. Heel even denkt hij er aan om zijn in het water gevallen pauzegrap alsnog te doen, maar een schuine blik op de andere bestuursleden doet hem onmiddellijk van gedachten veranderen. Van Dijk, die nog niet helemaal gerust is, roept naar de al bij de deur staande Van der Meulen 'hoe moet het nou met die clubkoe'? Van de Meulen draait zich bedachtzaam om en zegt 'o, die koe, nou laat die maar zitten, ik mag toch geen melk drinken vanwege nierstenen'. Met een kamerbrede glimlach verlaat hij de kantine. Voor de leden is dat het sein om de bierpomp eens goed op de proef te stellen en achter de bestuurstafel heeft men even tijd nodig om bij te komen. Mevrouw Duin kijkt op de klok en gaat ook nog even aan de bar zitten. Ze heeft nog niet veel zin om naar huis te gaan. Prins laat er nog maar eens een kroket ingooien en Van Dijk, die zijn maag hoort knorren, bestelt een frikandel. Schraap neemt, in een royale bui, een zakje paprikachips. Mevrouw Punt gaat zover mogelijk bij Prins vandaan aan de bar zitten en bestelt een bamischijf, terwijl ze nog even een aantekening maakt van het vreemde gedrag van Prins eerder op de avond. Daar moeten ze het in de volgende vergadering maar eens even serieus over hebben. Als mevrouw Duin een kipkrokantje bestelt, verontschuldigt Smit zich en vertrekt haastig. Hij bedenkt zich opeens dat hij Droef nog moet uitlaten.

Schaafsma rekt zich na de zoveelste herhaling van Midsummer Murders eens lekker uit op de bank en neemt nog een biertje. Zo, dat heeft die Barnaby weer eens prima opgelost. Dat is wel even wat anders dan uitzoeken wie elke keer die gore teksten op de toiletdeuren in de kantine kalkt. Hij kijkt eens op de klok en denkt bij zichzelf dat de vergadering nu ook wel zal zijn afgelopen. Zo gaat het immers ieder jaar. Altijd loopt iedereen te zeuren en op een jaarvergadering zie je ze niet. Blijven ze liever voor de televisie of computer hangen. Stel je voor dat je tijdens zo'n vergadering als vrijwilliger wordt aangewezen voor de kantine of vervoer van de jeugd naar uitwedstrijden. Met een uurtje is de vergadering altijd weer afgelopen en gaat iedereen naar huis. Nou, deze keer heeft Schaafsma hetzelfde gedaan, hij is lekker thuisgebleven en het is hem prima bevallen. Met de koffie en halfvolle melk is het waarschijnlijk ook wel goed gegaan, anders hadden ze wel even gebeld. Er zal wel weer niks te beleven zijn geweest.

De Jaarvergadering Hernieuwde uitgave E-book www.weidevenner.nl. 2021

Elke gelijkenis met bestaande personen en/of situaties is volstrekt toevallig. Gehele of gedeeltelijke overname is toegestaan met naamsvermelding van de auteurs.